

Uppståndelsen

Vilken vikt lägger en messianskt troende vid uppståndelsen?

I kristen tradition talas det om den stilla veckan, skärtorsdag, långfredag (till minne av Jesu död), påskafton, påskdag (till minne av Jesu uppståndelse) samt annandag påsk som ju är en dag utan speciell innebörd.

I judisk tradition firas påsk och det osyrade brödets högtid under en vecka (3 Mos 23:5-14). Under denna vecka skulle också en kärve av den första kornskörden bäras fram till prästen och viftas inför DEN EVIGES ansikte. Denna kärve kallas för förstlingskärven eller *Omer reshit* på hebreiska (*omer* = kärve, *reshit*= första). Det är från och med denna kärves viftande som man började räkna de femtio dagarna fram till pingst.¹

De messianskt troende utgår ifrån den judiska påskan och det osyrade brödets högtid, men ser i förstlingskärven också en förebild till Yeshuas uppståndelse på den tredje dagen. Det är också på tredje dagen efter påskalammet död som förstlingskärven skulle bäras fram i templet för att viftas inför DEN EVIGES ansikte kl. nio på första veckodagen. Denna kärve av korn skars förmodligen vid samma tidpunkt som Yeshua uppstod. Därför är det viktigt att också påminna varandra om förstlingskärven under det osyrade brödets högtid. Vi tappar bort själva höjdpunkten av försoningsverket om vi inte lyfter fram uppståndelsen, ty den har att göra med vårt framtida hopp. Utan uppståndelsen har vi inget ”Nästa år i Jerusalem”

Välsignad är vår Herre Yeshuas Messias Gud och Fader som efter sin stora barmhärtighet har fött oss på nytt till ett levande hopp genom Yeshuas Messias uppståndelse från de döda (1 Petr 1:3).

Då Yeshua firade sin sista påsk med lärjungarna var det som vanligt i åminnelse av uttåget ur Egypten, men han införde också ett nytt moment; man skulle minnas Honom (Luk 22:19) och hans lidande. I berättelsen om kornkärven ser vi också en skuggbild av uppståndelsen.

Lärjungarnas förståelse av påskan

Efter sin uppståndelse gick Yeshua med sina lärjungar igenom alla Skrifterna där det talas om hans död och uppståndelse.

Och med början hos Mose och alla profeterna förklarade han för dem vad som var sagt om honom i alla Skrifterna (Luk 24:27).

Yeshua börjar med de två Emmausvandrarerna. Under måltiden som de hade tillsammans öppnades deras ögon och de kände igen honom (Luk 24:31). Då först börjar det klarna för dem vad som tidigare varit fördolt. Det är när Skrifterna (de hebreiska Skrifterna, GT) förklaras för oss som vi börjar känna igen honom.

Då hela lärjungaskaran senare var tillsammans fortsätter Yeshua:

”Allt måste uppfyllas som är skrivet om mig i Mose lag, hos profeterna och i psalmerna.” Sedan öppnade han deras sinnen så att de förstod Skrifterna.

Och han sade till dem: ”Det står skrivet att Messias skall lida och på tredje dagen uppstå från de döda” (Luk 24:44-46).

Då Yeshua tidigare försökt tala med dem om sin förestående död hade de ryggat tillbaka (Matt 16: 21-22; 17:22-23; 20:18-19; Mark 8:31-32; 10:32-34; Luk 9:22). Att Yeshua samtidigt talat om uppståndelsen hade helt gått dem förbi. Det borde ju ha varit en orsak till att mildra sorgen och bestörtningen över hans bortgång. **Det är märkligt vad lätt det är att missa uppståndelsen.**

Under fyrtio dagar fick lärjungarna en grundlig påbyggnadskurs i Gudsrikets hemligheter av sin Mästare och Torah-lärare innan han steg upp till sin Fader i himlen. Det som de inte tidigare kunnat förstå eller ta till sig fick de nu undervisning om. De hade nu både Skrifterna som grund och sin egen erfarenhet av Yeshuas död och uppståndelse för att gå ut och vittna om ”*vad de sett och hört*”. Efter att lärjungarna insett uppståndelsens verklighet blev detta det stora glädjeämnet och grunden för den förkunnelse de och deras efterföljare blev bärare av.

Uppståndelsen blev en bekräftelse på att Yeshua var Messias. Tron på uppståndelsen var en tvistefråga på Yeshuas tid. Fariseer och sadduceer hade olika ståndpunkt i frågan. Sadduceerna tillsammans med prästerna blev upprörda över Petrus och Johannes förkunnelse om uppståndelsen trots de klara bevis som fanns för att Yeshua hade uppstått från de döda (Apg 4:1-2). Vi hämtar bevis hos bl. a. profeterna Jesaja och Daniel om att uppenbarelsen om uppståndelsen från de döda är en gammal biblisk tanke.

Han skall för alltid göra döden om intet (Jes 25:8a).

*Dina döda skall få liv igen, mina dödas kroppar skall uppstå.
Vakna upp och jubla, ni som vilar i mullen, ty din dagg är ljusets dagg,
och jorden skall ge igen de avsomnade (Jes 26:19).*

Många av dem som sover i mullen skall vakna, några till evigt liv, andra till skam och evig fasa (Dan 12:2).

Hur uppstod Yeshua?

Det stod klart för Petrus och de andra apostlarna att det var Gud, den Evige, som stod i centrum för skeendet med sin tjänare och uppväckte honom. Petrus hämtade stöd hos profeten Joel för det som hade hänt på pingstdagen (Apg 2:17): *Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande.* Med övertygelse talade Petrus om att Yeshua var en man som Gud bekände sig till, och som utlämnades efter Guds fastställda plan. **Gud uppväckte honom**, upphöjde honom och gjorde honom till både Herre och Messias (Apg 2: 22-24).

Från Apostlagärningarna och framåt i vår Bibel är det sammanfattande omdömet att det var Gud som uppväckte honom från de döda (Apg 3:15, 4:10, 5:30, 10:40, 13:30; Rom 4:24-25, 6:4, 8:11, 10:9; 1 Kor 6:14; 2 Kor 1:9, 4:14; Gal 1:1; Ef 1:20).

De troendes gemenskap fick ett nytt innehåll genom uppståndelsen: glädjen över att löftena i Ordet uppfylldes, skaran av troende förökades, förnyelse av tron och en ny frimodighet att förkunna Ordet.

Vilken var Yeshuas uppgift?

Gud utvalde Yeshua som redskap för världens frälsning. Han svarade ja på den kallelsen och blev en lydlig tjänare som till slut gav sitt liv för "sina bröder". Hans död var nödvändig på grund av att den förste Adam misslyckades med den uppgift Skaparen hade gett honom. I stället fördes synd och död in i människosläktet genom hans handlande. Denna synd och död måste besegras av en andre Adam och bli en förutsättning för uppståndelsen och upprättelsen av Riket.

Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör bär det rik frukt (Joh 12:24).

Vem var denne Yeshua som uppväcktes från de döda?

I 1 Kor 15:20-24 står följande: *Men nu har Messias uppstått från de döda som förstlingen av de insomnade. Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa. Liksom i Adam alla dör, så skall också i Messias alla få liv igen. Men var och en i sin ordning: Messias som den förste och sedan, vid hans ankomst, de som tillhör honom. Därefter kommer slutet, då han överlämnar riket åt Gud, Fadern, sedan han gjort slut på varje välde, varje makt och kraft.*

Paulus talar här om *förstlingen av de insomnade*. Han syftar på det första kornet som skördades, på kornkärven som viftades under det osyrade brödets högtid på tredje dagen efter att påskalammet hade slaktats. Genom de förklaringar som Yeshua tidigare gett sina lärjungar och som förts vidare till Paulus kunde han sammankoppla kornets viftande i templet med Yeshuas uppståndelse.

Vad innebär det att Yeshua var förstlingen av de insomnade? Jo, av dem som kan dö var han den förste som efter att ha dött uppstod igen med en förhärligad kropp. Det innebär att om han var en människa som uppstod från de döda så finns det också hopp för andra människor att uppstå. Här ligger en hemlighet om Yeshuas identitet gömd. Ja, egentligen är den ganska tydlig.

I samma riktning pekar Paulus hänvisning till Adam i ovanstående citat liksom i 1 Kor 15:45-48:

Så står det skrivet: Den första människan, Adam, blev en levande varelse. Den siste Adam blev en livgivande ande. Men det andliga är inte det första utan det jordiska. Därefter kommer det andliga. Den första människan är av jord, jordisk. Den andra människan är från himlen. Som den jordiska människan är, så är också de jordiska. Och som den himmelska människan är, så är också de himmelska.

Yeshuas uppståndelse är en påminnelse om vår uppståndelse.

Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom, för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Messias uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans (Rom 6:4-5).

Jag ber att vår Herre Yeshuas Messias Gud, härlighetens Fader, skall ge er vishetens och uppenbarelsens Ande, så att ni får kunskap om honom. Jag ber att era hjärtan skall upplysas, så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans makt är på oss som tror, därför att hans väldiga kraft är verksam. Med denna kraft verkade han i Messias, när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen (Ef 1:17-20).

Och liksom vi burit den jordiska människans bild, skall vi också bära den himmelska människans bild (1 Kor 15:49).

Om nu Yeshua som människa var den förste som uppstod med en förhärligad kropp har vi alla hopp om uppståndelsen. Yeshuas uppståndelse var en viktig markering i Guds eviga plan. Den är ett avstamp för väntan på nästa stora händelse, Yeshuas andra tillkommelse, då alla vi som tror ska uppstå och bli förvandlade på samma sätt som vår Mästare, den andre Adam. Hela skapelsen är involverad i denna väntan.

Ty skapelsen väntar ivrigt på att Guds barn skall uppenbaras (i härlighet, jfr 1 Joh 3:2). Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder, men med hopp om att också skapelsen skall befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå den frihet som Guds barn får när de förhärligas. Vi vet att hela skapelsen ännu suckar och våndas i smärta. Och inte bara den utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt, också vi suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps förlossning (Rom 8:19-23).

Det finns en risk att fastna i det förgångna och glömma de löften som ännu inte är uppfyllda, men samtidigt som vi minns påskalammet blod och Yeshuas försoning bör vi ha perspektivet mot framtiden levande: hoppet om uppståndelsen och upprättandet av Guds rike.

(Bibel: 1917 års översättning med min revidering.)

Eivor Alpsten

¹ Ketriel Blad gör följande kommentar till ordet *kärve*: "Ordet 'omer' har två betydelser på hebreiska, kärve och rydmåttet gomer (en tiondels efa, 2 Mos 16:36, 2.5-3,6 liter). Ordet förekommer i översättningarna både som kärve och gomer. Med betydelsen kärve finns ordet i 4 Mos 24:19; Job 24:10; Rut 2:7, 15. Med betydelsen gomer finns ordet i 2 Mos 16:16, 18, 22, 32, 33, 36 samt 3 Mos 23:9-12, 15. Enligt Rashi och E. Munks kommentarer till texten syftar ordet 'omer' i 3 Mos 23 på rydmåttet gomer av kornmjölet som offrades i templet tillsammans med olja och rökelse, se Talmud."